

Kellett egy családi ház

Kellett egy családi ház, de nem tudtuk volna a jelzőloghitelt fizetni.

Ez egy walesi valós lakóház.

Egy ház, ami teljesen beleépül a környezetbe, erős gallyakból, földből és szalmából készült. A tetőt fű nőtte be, az ablakok és a ház belsejéből a derékszőgek teljesen eltűntek. Ami az igazán meglepő ebben, hogy a házat teljesen természetes alapanyagokból építette Simon Dale a családjának. A lak 3500 euroba (kb. 16.000 lejbe) került.

Ráadásul mint kiderült, a családfő nem kézműves és nem is építész. A kényelmes vacok a tervek papírra vetése után négy hónappal már el is készült. „Mindenki megépítheti a saját házat. Nem kell más, csak önbizalom, fizikai állóképesség és néhány barát, akik segítenek” – mondta Dale.

Az öko-ház válasz a pazarlásra és a forráshiányra. Víz a közeli forrásból, meleget a fakályhából, áramot pedig a napfénytetőből nyernek, a hűtő léghűtéses. Az alacsony energiafogyasztású házikó teljesen önálló, Simon és családja nem függ sem áram-, sem gázszolgáltatótól. A lakhatás eme formája megadja a lehetőséget egy egyszerűbb, természetközeli életre – jelentette ki a családfő. Dale háza mintá lehet, ugyanis Wales egyik területén egy teljes ökofalut terveznek, ahol sok kicsi „hobbit-ház” sorakozna egymás mellett.

Ez a fajta élet arról szól, hogy harmóniában éljünk a természettel és önmagunkkal, valamint mindent egyszerűen és csak a szükséges technológiát használva oldjunk meg. „Ezen típusú alacsony költségű, természetes épületeknek van létjogosultságuk, nem csak a fenntarthatóságuk miatt, hanem a bennük rejlő lehetőség miatt is, amittől a házak megfizethetőbbek lehetnek, és az emberek közelebb kerülhetnek a természethez, így egyszerűbb, fenntarthatóbb életet élhetnek. Például ez a ház azért készült, mert szükségünk volt egy családi házra, de nem tudtuk volna lakbért, vagy jelzőloghitelt fizetni.” – meséli Simon Dale.

Simon Dale mondatai pontosan rávilágítanak arra a kiszolgáltatott függésre, amiben manapság kénytelenek vagyunk élni, ebbe beletartozik az áram-, gáz-, vízszolgáltatástól a lakáshitelig minden. A Dale család jó példa arra, hogy kreativitással, elhatározással és kitartással bármi megvalósítható!

A tulajdonos, Simon Dale néhány tanácsa azoknak, akik hasonlóra vállalkoznak:

„A képeken egy ház látható, amelyet a családom számára építettem. Az építésben segített az apósom, az arra járók és az áthívott barátok. Négy hónappal a kezdés után már beköltözhető és laká-

jos is volt. Körülbelül 1000-1500 munkaórába és 3500 euroba került a beköltözésig. Ez nem sok, ha a lakásvásárlási árakkal hasonlítjuk össze.

A házat a környezetre való maximális tekintettel építettük, ezért egyfajta viszonzásként egy egyedülálló lehetőséget kaptunk, hogy a természethez közel éljünk. A saját magad építésének lenni szórakoztató, élvezhetsz és alkothatsz egy olyasvalamit, ami egyrészt a saját egyéniséged, másrészt pedig a föld része, nem pedig egy sorozatgyártott, doboz formájú valami, ami a maximális profit és az építőipar kényelme érdekében épült. A természetes anyagokból való építkezéssel kizárod a gyártók profitját és a karcinogén mérgek keverékét, amik megtöltik a modern épületeket.”

Forrás: rekreator.hu
Fotók: Simon Dale

A kimondott szó hatalma

Befolyásolhatják-e ténylegesen a kimondott szavak mások sorsát vagy a sajátunkét? Például amikor a házasság kezdetén az ifjú asszony viccesen megjegyzi, hogy úgymint el fognak válni, vagy amikor egy pedagógus a diák füle hallatára azt mondja, nem lesz ebből a gyerekből semmi?

A kisgyermek még nem igazán tudja mérlegelni, hogy mit higgyen el, és mit ne. Ha például az édesapja azt mondja rá, hogy csúnya, akkor azt így fogadja el, hiszen „apa mondta”. Ha pedig azt hallja tőle, hogy ő gyönyörű, akkor biztos benne, hogy nincs nála szebb a világon. Azonban ahogyan érünk és önállósodunk, mérlegelni kezdjük a szavakat. Amikor például elhiszük, hogy semmire sem vagyunk jók, hogy el fogunk válni, akkor ezek gyökeret vernek bennünk. Vagy elkezdünk görcsösen küzdeni ellenük, és akár szélsőséges szintekig is elmegyünk például a bizonygatással: lám, mégis lett belőlünk valaki. Vagy elkezdünk mindezek tudatában élni. Ha például azzal számolunk, hogy úgymint elváltunk, kétszer is meggondoljuk, hogy bocsánatot kérjünk-e a társunktól, és eleve úgy rendezzük az anyagiakat, az életünket, hogy mindig függetlenek maradjunk, nem adjuk át magunkat a teljes intimitásnak. Teremtő ereje volt a szónak? Igen, mert elhittem, és elkezdtem így viszonyulni a dolgokhoz, erre alapoztam az életemet, a döntéseimet, e szerint életem.

A kisgyermek kezdetben még feltétel nélkül mindent elhisz a szülőnek. Ezek szerint a neki szánt szavainknak különösen nagy jelentőségük van.

A gyermekeink orientálása már a névadásnál elkezdődik. Amikor nevet választunk neki, ne csak a név hangzására figyeljünk, hanem arra is, mi a szó jelentése, üzenete, mit szeretnénk örökségül hagyni neki. A másik: tudatosítsuk, hogy a szülő a gyermeke lelkében minden szavával identitást ültet el. Ha erre valóban figyelnénk, egészen biztosan kevesebb veszekedés lenne a családokban, és kétszer is meggondolnánk, mit mondunk. Minden szülőlt arra biztatok, hogy a legnagyobb indulatában is próbálja meg késleltetni a haragját, és gondoljon arra, hogy a gyermeke lelkében milyen nyomot hagy ezzel. Számos olyan anorexiás fiatallal találkoztam, ahol a családban például a szülő rendszeresen megpaskolta a gyermeket, mondván, hogy „Milyen kis husis vagy!”, vagy mások előtt viccesen megjegyyezte: „Na, gurulj ide, szívem!”. Lehet, hogy ami jó poénnak hangzik egy társaságban, mert mindenkit megnevettet, a másik lelkében maradandó kárt okoz.

Az egyik legmegdöbbentőbb eset egy fiatalember volt, akinek az ikertestvére jó kézügyességű, rátermett fiú, ő viszont magába húzódozó, elmélkedő típus volt. Az apja azt mondogatta neki: „Melyik asszony bízna benned, te még apának sem vagy való!” Felnőtt férfiként jött el hozzám. Az ikertestvére addigra többgyermekes édesapa lett, ez a fiatalember pedig feleségül vett egy elvált, hatgyermekes asszonyt. Az lett ugyanis a meggyőződése, hogy nem lehet gyermeke, ezért bebiztosította magát, belemenekült ebbe a házasságba. És mivel úgy gondolta, ő apának sem jó, ömellelte egy nő sem bírná ki, úgy is élt a feleségével, hogy elváljanak. A legmegrázóbb a történetben, hogy miután különköltöztek, mind a hat gyermek továbbra is apjaként kezelte a férfit, sőt jobban bíztak benne, mint a vér szerinti szüleikben, elsőként vele osztották meg életük nagy eseményeit. És ezt a férfi addig nem is vette észre, amíg a terápia során nem tudatosult benne.

Persze számos ellenpélda létezik arra is, amikor a szülők a szavaikkal olyan lökést képesek adni a gyermekeiknek, hogy a lehetetlen is lehetségessé válik. Persze számos ellenpélda létezik arra is, amikor a szülők a szavaikkal olyan lökést képesek adni a gyermekeiknek, hogy a lehetetlen is lehetségessé válik.

Forrás: Kolos Emőke – Family magazin
Részlet „A szó elszáll, a seb megmarad?” című cikkből